

РЕШЕНИЕ

№ 1003

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ДЕЛЯН ЛЮБ. ДИЛКОВ

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от ДЕЛЯН ЛЮБ. ДИЛКОВ Административно наказателно дело № 20231110200350 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на И. Б. Т. против Наказателно постановление № 22-4332-023879/24.11.2022 г., издадено от началник на група при ОПП-СДВР, с което, на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДП, на жалбоподателя били наложени глоба, в размер на 500 лева и лишаване от правоуправление, за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДП. Били му отнети и 10 контролни точки.

НП е обжалвано от санкционираното лице. В жалбата си оспорва наказателното постановление, с доводи за недоказаност и за противоречие между АУАН и НП (без допълнителна конкретизация). Моли за отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява. Негов процесуален представител поддържа жалбата, като намира деянието за несъставомерно. Претендира разноси.

Административнонаказващият орган, редовно призован, не се представлява.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.11.2022 г., около 08:30 ч. жалбоподателят Т. се намирал в гр. София, в автобус Ман А03, ДК КН 6687 ВА, паркиран в района на 108 СУ „Никола Беловежов“. Във връзка с предстояща екскурзия, било потърсено съдействие от ОПП-СДВР за проверка на водачи и документи на автобуси, с които тя следвало да се проведе и сред които попадали и Т. и автобусът, в който се намирал. Т. бил тестван за алкохол в организма с Алкотест Дрегер 7510, № ARDM-

0214, проба номер 06776 и резултатът бил положителен – 0,53 на хиляда в издишания въздух. На жалбоподателя бил издаден талон за медицинско изследване. Дадена от него кръвна проба била изследвана и резултатът отново бил положителен – 0,53 на хиляда.

Проведено повторно, контролно изследване на кръвна проба дало различен резултат – 0,48 на хиляда.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на свидетеля М. Ж.; АУАН; НП; талон за изследване; разпечатка от дрегер; протокол за медицинско изследване; протоколи за химическо изследване; картон на водач; заповеди за компетентност

За всички посочени по-горе в настоящото изложение обстоятелства доказателствената съвкупност е еднопосочна и, при отсъствие на противоречащи си доказателства, *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен доказателствен анализ се явява ненужен.

Повече от уместно, според настоящия съдебен състав, е да се подчертаят два ключови за изхода на производството момента по доказателствата. На първо място, разпитаният актосъставител изложи ясен спомен за събитията, сред които попада и обстоятелството, че към момента на проверката жалбоподателят се е намирал в посочения в АУАН и НП автобус, но същият не е бил в движение – в прот.И.ес на обвинителната теза (правните последици от което ще бъдат обект на обсъждане в друг раздел на настоящото изложение).

На следващо място, съдебната практика е еднопосочна и категорична, в насока, че в тежест на контролните органи е – да докажат тезата си (в този смисъл Р 3115/10.05.2013 г. по а.д. № 863/2013 г., VI кас. с-в.; Р 4292/27.06.2013 г. по а. д. № 4340/2013 г., II кас. с-в; Решение от 29.06.2009 г. по к.н.а.х.д. № 2821/2009 г., XII кас. с-в; Решение от 07.11.2008 г. по к.н.а.х.д. № 5485/2008 г., II кас. с-в; Решение от 20.12.2008 г. по к.н.а.х.д. № 6110/2008 г., XII кас. с-в; Решение от 07.11.2008 г. по к.н.а.х.д. № 5488/2008 г., II кас. с-в; Р 202/09.01.2013 г. по а. д. № 8671/2012 г., V кас. с-в; Р 2659/22.04.2013 г. по а. д. № 11623/2012 г., V кас. с-в; Р 3138/10.05.2013 г. по а. д. № 11616/2012 г., V кас. с-в; Р 3607/27.05.2013 г. по а. д. № 2655/2013 г., X кас. с-в; Р 3670/29.05.2013 г. по а. д. № 2059/2013 г., V кас. с-в; Р 3607/27.05.2013 г. по а. д. № 2655/2013 г., X кас. с-в; Р 3670/29.05.2013 г. по а. д. № 2059/2013 г., V кас. с-в; Р 3138/10.05.2013 г. по а. д. № 11616/2012 г., V кас. с-в; Решение от 2009 г. по к.н.а.д. № 4913/2009 г., XII кас. с-в; Р 6959/15.12.2012 г. по адм. д. № 6963/2012 г., II кас. с-в; Решение от 2009 г. по к.н.а.д. № 6429/2009 г., XII кас. с-в; Р 4793/12.07.2013 г. по адм. д. № 5987/2012 г., V кас. с-в; Р 5192/24.07.2013 г. по а. д. № 176/2013 г., XIV кас. с-в и др.). С оглед представеното от жалбоподателя допълнително доказателство (протокол за химическо изследване от л. 38 от делото), обаче, в контекста на критериите за доказаност, заложено в разпоредбата на чл. 303 НПК, то обвинителната теза не би могла да бъде счетена за доказана, по несъмнен начин.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана

страна – наказаното физическо лице и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това, последната е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН е издаден от компетентен орган; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е редовна процедура по връчването на НП на жалбоподателя, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Констатира се съществено противоречие между АУАН и НП: докато в първия процесуален документ се инкриминира концентрация „0,53%“ (б.а. 0,53 на сто), то в атакуваното НП Т. е санкциониран за установена с кръвна проба концентрация от „0,53 промила“ (б.а. 0,53 на хиляда). Цитираното противоречие е десетократно и в този смисъл следва да се счита за съществено, а оттам – и правещо невъзможно организирането на адекватна защита (Р 2014/2013 АССГ, I кас. с-в; Р 5112/2013 АССГ, XI кас. с-в; Р 5223/2013 АССГ, XIII кас. с-в; Р 4442/2015 АССГ, I кас. с-в; Р 4110/2013 АССГ, I кас. с-в; Р от 16.02.2010 по кнахд 8659/2009 АССГ, II кас. с-в; Р по кнахд 4716/2009 АССГ, XII кас. с-в. Р 1349/2013 АССГ, I кас. с-в).

По приложението на материалния закон

НП е незаконосъобразно, от материалноправна гледна точка.

Инкриминираната разпоредба на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДП има ясно и недвусмислено посочени адресати: лица, имащи качеството на водачи. Легална дефиниция на понятието „водач“ се съдържа в § 6, т. 25 от ДР на ЗДП: лице, което управлява пътно превозно средство или води организирана група пешеходци, което води или кара впрегатни, товарни или ездитни животни или стада по пътищата. В конкретния случай, обаче, жалбоподателят физически се е намирал в пътно превозно средство, но не е установено – да го е управлявал, поради което и поради липса на годен субект на отговорност (встрани от силно укоримото, от морална гледна точка, състояние, в което той се е намирал, непосредствено преди началото на екскурзията) – съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 ЗАНН, приготвянето към административното нарушение не се наказва, то и цитираното обстоятелство се явява поредно отменително основание.

В този смисъл и отправената от жалбоподателя процесуална критика се явява основателна, а атакуваното наказателно постановление – незаконосъобразно.

По разноските

Във връзка с претенцията за присъждане на деловодни разноски, не се представят доказателства (договор за правна помощ, фактура, разписка или друг платежен документ) за

реално сторени такива (респективно – за размера им), поради което и същата следва да бъде оставена, без уважение.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 22-4332-023879/24.11.2022 г., издадено от началник на група при ОПП-СДВР, с което, на основание чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДП, на И. Б. Т. били наложени глоба, в размер на 500 лева и лишаване от правоуправление, за срок от 6 месеца, за нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 ЗДП, както и му били отнети 10 контролни точки.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____